

uden Provisionen faa de tillige Andel i Fragten; og det er givet, at Interessen for Skibets Opsejling af Fragten i høj Grad stiger, naar man ikke blot faar Provision, men ogsaa f. Eks. $\frac{1}{3}$ af selve den opsejlede Fragt. Det kan der ingen Tvivl være om — det viser ogsaa Erfaringen — at danske Skibe, som ere saa heldige at staa i Forretningsforhold til ansete Firmaer, som have Forbindelse med oversøiske Pladser, give ulige højere Procenter end andre; det er en Erfaringsætning, som man ikke kan modsig. Naar der aabner sig en sliq Chance for den danske Søfart — det er et enkelt Eksempel, muligvis kan noget lignende gøres gældende i andre Retninger — saa vil jeg ikke være med til at nægte Reberne denne Chance. Det er her som med Frihavnen, det kan være, at Vædringen ikke faar den Betydning, man ventte; men den indeholder i alt Fald en Mulighed, der aabner sig, og i de danske Reberiers Interesse mener jeg, at naar ikke gyldige Grunde tale derimod, bør vi gaa med til at vedtage Vædringen. Jeg tillader mig derfor paa Udvalgets Vegne, som er enedes derom, stønt med mer eller mindre Betænkelse, at indstille Folketingets Vædringsforslag og dermed selve Lovforslaget til Vedtagelse i den Stikelse, hvori det nu foreligger.

Rundskriv: Jeg har næret ikke ringe Betænkelse ved at slutte mig til den Erklæring, som her af Udvalget er givet, navnlig paa Grund af to Vædringer, der ere foretagne af Folketinget, til § 118 og en til § 1. — Hvad Vædringen til § 118 angaar, gaar den jo, som ærede Medlemmer ville erindre, ud paa, at der indrømmes Skibperen at melde sig klar til Lastning indtil Kl. 6 i Stedet for som i sin Tid af Regeringen foreslaaet og af Landsstinget vedtaget til Kl. 4. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er fra et Købmandsstandpunkt en uheldig Bestemmelse. Regeringens Hensigt var jo ved at bestemme det til Kl. 4, at man skulde have tilstrækkelig Tid til at træffe de nødvendige Foranstaltninger, saa at man kunde begynde Indladningen næste Morgen straks. Nu efter at Tiden er stude frem til Kl. 6, nærer jeg Frygt for, at saadanne Foranstaltninger ikke kunne træffes, og deraf vil Følgen være, at Afladeren vil gaa Glip af hele denne første Dag eller i det mindste en Del af den. Jeg har ogsaa en anden Betænkelse ved Vædringsforslaget til § 118, som er vedtaget, nemlig den, at jeg ikke finder den meget human over for Kontorpersonalet. De handlende bør dog helst kunne lukke deres Kontorer i nogenlunde god Tid

om Aftenen, for at Personalet kan faa Tid til Selvarbejde, videre Uddannelse og Rekreation, men en saadan Bestemmelse som den, der her er vedtaget af Folketinget, og som giver Anvisning paa at lægge et ikke ringe Arbejde hen til efter Kl. 6, gaar i den stik modsatte Retning, og det forekommer mig lidet human over for Kontorpersonalet.

Hvad dernæst de Vædringer angaar, som ere foreslaaede til Lovforslagets § 1, skal jeg ikke nægte, at jeg stadig nærer nogen Betænkelse ved at gaa med til dem. Det er ganske sikkert, at Udvalget som Svar paa en Henvendelse til Udenrigsministeren har faaet en Udtalelse, som gik ud paa, at der ikke i folkeretlige Regler eller traktatmæssige Bestemmelser var nogen Betænkelse ved at vedtage en Bestemmelse om, at Ublændinge kunde eje en Trejebel af vore Skibe, og den ærede Ordfører har jo nu ogsaa med overordentlig stor Varme kæmpet for denne Sag, men jeg for mit Vedkommende kan dog ikke føle mig ganske tryk derved. Sagen stiller sig for mig saaledes, at folkeretlige Bestemmelser, traktatmæssige Aftaler ere dog af den Bestaffenhed, at man maatte ikke i Krigstilfælde — navnlig naar Krigen træffer i Langdrag — skal lide alt for meget derpaa, og jeg nærer derfor en Frygt for, at vor Skibsfart, naar vi vedtage en Bestemmelse som denne, vil komme til at lide derunder, fordi de krigsførende Magter ikke ville respektere vor Lov. Det forekommer mig ikke at ligge saa fjern, at en krigsførende Magt, som gerne vil ramme sin Modstanders Gjendom paa enhver Maade, ogsaa søger at bemøgtige sig den, naar han kan faa fat paa den, ogsaa naar den udgør en Del af vore Skibe. Det anføres ganske sikkert, at der er flere andre Lande, som ere gaaede med til denne Bestemmelse, og som have indført den i større eller mindre Grad, men jeg kan ikke slaa mig til No dermed, og det forekommer mig, at det altid er forsigtigt for en lille Stat at undgaa alt, hvad der kan give Anledning til at komme i Konflikt med krigsførende Magter eller give de krigsførende Magter noget som helst Paaskud af nogen Art over for den lille Stat. Det har i den korte Tid, Spørgsmaalet har foreligget for Udvalget her, ikke været tilstrækkelig oplyst, hvorfra de fremmede Lande, som ere gaaede med til disse Bestemmelser, have vedtaget disse Bestemmelser. Jeg antager, at Grunden navnlig har været den, at de have villet søge fremmed Kapital, og det er jo den Fordel, vi ogsaa skulle opnaa, men det er en Fordel, som jeg heller ikke rigtig kan faa Dje for. Vi maa jo erindre,